

Současný stav mé služby

¹ ...probuzení, byl jsem velice unaven a vyčerpán. Měli jsme cestou hodně společenství, nádherná shromáždění, přinášeli jsme pozdravy křesťanů z místa na místo, počínaje východním pobřežím až k západnímu pobřeží v Kanadě a měli jsme znamenitou spolupráci s různými denominačními církvemi a Sbory Božími a Sjednocenými letničními a Církvi Boží, „Foursquare“ a mnoha jinými organizacemi, které spolupracovaly a měli jsme veliká shromáždění. Byl to obrovský úspěch, nakolik to dnes můžeme nazvat úspěchem a možná by to někteří nazvali něčím velkým. Ale pokud jde o mne, já jsem probuzenec. A probuzení, když mluvím z pohledu národa, je v podstatě skončeno. A my jsme... Rád vidím probuzení, tam kde jsou zapálená srdce, ne co do růstu členské základny, ale probuzení. Náš Pán vykonal mnoho zázraků a uzdravení lidí a samozřejmě, někteří byli také spaseni. A teď jsem doma, chvíli si odpočinu, abych se během několika týdnů, bude-li vůle Páně, vrátil do služby.

² A to platí pro mnohé lidi a mé přátele na celém světě. Dnes večer bych chtěl oznámit tady v modlitebně, kdyby tady dnes večer byl někdo a mohl vidět... tady v modlitebně je opravdu horko. Je tu velká tlačence, lidé stojí ve dveřích a sedí venku v autech, a tak dále a je velice teplo. A není to jednoduché ani pro lidi ani pro mne.

³ Ale přišel jsem na toto místo, na kterém bych chtěl objasnit stav času, ve kterém žijeme, na základě služby, kterou mi dal Pán. A chtěl jsem to nahrát tady v této modlitebně. Mám to na srdci od jara, ale čekal jsem s tím, dokud se sem nevrátím, abych to mohl nahrát a rozeslat lidem do celého světa.

⁴ Bylo to asi před dvaatřiceti lety, když Pán Ježíš, asi 150 metrů od místa, na kterém teď stojím, tady v Jeffersonville na křižovatce ulic Osmé a Penn, toho rána, když jsem položil úhelný kámen — na tom místě byl obyčejný močál.

A já sem bydlel tady naproti vlevo. To bylo ještě předtím, než jsem se oženil. Bydlel jsem spolu se svým otcem a matkou, když mě Pán Ježíš onoho rána probudil, když měl být položen úhelný kámen. Bylo to brzy, kolem šesté hodiny. Nějakou dobu jsem ležel v posteli a mé srdce přeplňovala radost a přemýšlel jsem o tom velkém čase, když mi Pán Bůh měl dát modlitebnu, ve které bych kázal. Tehdy jsem byl ještě mladým chlapcem. A toho dne, ta dívka, se kterou jsem chodil a která

se měla brzy, příští rok, stát mojí ženou, měla být toho dne s námi, když jsme kladli ten úhelný kámen.

⁵ Vzpomínám si na to ráno, když jsem se probudil a ležel jsem v pokoji na podkroví, tady na Sedmé ulici, a něco mi řeklo: „Vstaň.“ A tak jsem vstal. A uviděl jsem jakoby velké místo, kde údolím protékala řeka. A já sem přišel k této řece a pochopil jsem, že to bylo místo, kde Jan Křtítel křtil lidi a že oni to místo změnili na výběh pro prasata. A velice mě to mrzelo a říkal jsem, že to se nemělo stát.

⁶ A zatímco jsem tam byl, mluvil ke mně hlas a vzal mě nahoru a všimnul jsem si modlitebny, asi tak krásné, jako je ta nynější, ale bylo tam tak mnoho lidí; byli tam prostě natlačeni, přibližně v takovém stavu jako je to teď. A já jsem se radoval, když jsem se postavil za kazatelnu a řekl jsem: „Bože, jak jsi dobrý, že jsi mi daroval modlitebnu.“

A tehdy ke mně anděl Páně promluvil a řekl: „Ale tohle není tvoje modlitebna.“

Zeptal jsem se: „Pane, a kde je tedy moje modlitebna?“

A on mě znovu vzal v Duchu nahoru a postavil mě v nějakém sadu. A v tom sadu, byly řady rovně zasazených stromů; byly šest až devět metrů vysoké a vypadaly jako ovocné stromy; a také tam stály veliké zelené květináče.

A také jsem si všiml, že po mé pravé i levé straně stály prázdné květináče. Zeptal jsem se: „Co s tím?“

A on řekl: „Měl bys do nich sázet.“ A tak jsem utrhl větev ze stromu po mé pravé straně a zasadil ji do květináče po pravé straně. A pak jsem utrhl větev z levé strany a zasadil ji do květináče po levé straně. A ony začaly rychle růst vzhůru, až k obloze.

A on řekl: „Vztáhni ruce a nasbírej z nich ovoce.“ Do jedné ruky mi spadlo žluté jablko, šťavnaté a zralé. A do druhé ruky mi spadla velká, žlutá bluma, šťavnatá a zralá. A řekl: „Jez z nich toto ovoce, protože je dobré.“ A jedl jsem z jedné i z druhé strany, bylo opravdu chutné. Znáte to vidění. Je napsáno v jedné z těchto knih. Myslím si, že v mém „Životním příběhu“ nebo „Prorok navštěvuje Afriku.“

⁷ A ihned potom jsem zvedl ruce a provolával Bohu slávu. A najednou ten ohnivý sloup sestoupil na vrcholky těchto stromů a ozval se velký hřmot a mihnutí blesku a zvedl se prudký vítr a strhával listí ze stromů. Podíval jsem se dolů a stál jsem v modlitebně

takovéhoto tvaru, jak stojí dnes tady. A na konci, tam kde má být kazatelna, tam byly tři stromy. A ty tři stromy byly ve tvaru tří křížů. A všiml jsem si, že jak švestky tak jablka byla nakupena kolem toho prostředního kříže. A já jsem rychle běžel a křičel z plných plic, padl jsem na ten kříž, spíš pod ten kříž, a objal jsem ho rukama. Křížem začal třást vítr a začalo na mě padat ovoce. A já jsem byl šťasten a radoval jsem se. A řekl jsem: „Jezte z toho ovoce, protože je dobré.“

Matouš 9:37; Lukáš 10:2

⁸ A potom na mě z toho krouživého ohně promluvil hlas: „Žeň je zralá a pracovníků málo.“ A on řekl: „Dobře, až se z toho proberes, čti 2. Timoteovi 4. kapitolu, 2. Timoteovi 4.“ A pak jsem přišel k sobě. A stál jsem tam a třel jsem si tváře a ruce. A hned na to, slunce už bylo vysoko, svítilo do rohu pokoje, musel jsem být v tom vidění hodinu, možná i víc, a bylo řečeno: „2. Timoteovi 4.“ Rychle jsem to přečetl z Bible, četl jsem 2. Timoteovi 4.

2. Timoteovi 4:1-5

⁹ Nuže, chtěl bych to teď přečíst. Může vám to připadat velice zvláštní, když jsem četl tu 2. Timoteovi 4, místo na kterém jsem se zastavil a mnohokrát jsem kázal na toto téma tady v modlitebně, připadalo mi to nepochopitelné, že jsem se vždy zastavil v určitém bodě. Tedy, ve 2. Timoteovi 4, prvních pět veršů. Jelikož pět, to je číslo milosti. Četl jsem následovně:

Proto tě před Bohem a před Pánem Ježíšem Kristem, který má soudit živé i mrtvé, zapřísahám při jeho příchodu a jeho království:

Kaž Slovo; buď připraven vhod i nevhod, usvědčuj, kárej a napomínej se vši trpělivostí a učením.

Neboť nastane čas, kdy nebudou snášet zdravé učení, ale budou si podle vlastních chutí shromažďovat učitele lechtající jejich sluch.

Odvrátí uši od pravdy a uchýlí se k bájím.

Ty však buď ve všem strážlivý, snášej útrapy, konej dílo kazatele evangelia, naplň svoji službu.

¹⁰ Už jste si někdy všimli, protože já jsem si toho nikdy nevšiml, teprve až v tomto minulém květnu, že jsem nikdy předtím nepřečetl dál toto místo Písma až teď? Četl jsem jen tento úsek a měl jsem dojem, že to je postačující, protože v něm bylo řečeno, abych kázal Slovo a byl vytrvalý v utrpení a byl trpělivý, protože přichází čas, kdy

nesnesou zdravé učení, ale podle svých vlastních žádostí si shromáždí učitele, kteří budou lechtat jejich sluch a odvrátí se od Boží pravdy k bájím. Ale On nikdy neřekl, že jsem byl evangelistou. Řekl: „Konej dílo evangelisty.“ To Pavel sděluje Timoteovi, vidíte. Všimli jste si, jak je to řečeno? On mu neřekl: „Dobře, byl jsi povolán jako evangelista.“ On řekl: „Konej dílo evangelisty,“ rozumíte. Můžeme si tedy všimnout... No, a kdybych měl říci z celého svého srdce a na základě svého nejlepšího poznání, to se vyplnilo přesně do písmene. A to bylo před třiceti lety.

11 A pokud vím, každé vidění, které On mi kdy dal se naplnilo, kromě toho jednoho, že jsem... změny mé služby, kdy se mám modlit za lidi v tom malém místě, v takovém malém pokojíku pod stanem nebo v té velké posluchárně. Mně to připadalo jako stan. Vzpomínáte si na to, před dvěma nebo třemi lety? Většina z toho se už uskutečnila. Měl jsem odjet do Mexika a mělo v noci pršet a vše, co se tam mělo dít. A On mi oznámil moji službu prvního tažení. Vzpomínáte si, jak jsem chytil tu maličkou ryбку nebo vlastně jak jsem neuspěl? Ta druhá, to byla také malá ryba. Ale když mi řekl: „Neudělej chybu při tom třetím tažení,“ rozumíte, „a neříkej o tom lidem.“ Vždycky se snažím vysvětlovat to, co se chystám udělat. On mi dal na vědomí, abych se nesvěřoval lidem s tím, co se chystám udělat. Abych udělal pouze to, co On mi říká a nechal to na pokoji. Rozumíte?

Ale já jsem takový člověk, nemám žádná tajemství, a tak řeknu všechno, co vím. Myslím, že jsem se s tím narodil. Ale pokouším se... Miluji lidi a velice bych chtěl, aby byli spaseni, a tak se jim snažím vysvětlit všechno, co vím, samozřejmě, kromě věcí, které mi On řekl, abych o nich nemluvil. Aby jim to neuniklo. Rozumíte? A já chci, aby to uviděli tak zřetelně, aby v tom nebyl žádný blud.

2. Timoteovi 4:1, 2

12 Tedy, a to se stalo úplně přesně. Nu, vzpomeňte si, byl jsem k tomu zavázán, za chvíli bychom to chtěli prostudovat: „Zapřísahám tě před Bohem a před Pánem Ježíšem Kristem, který bude soudit živé i mrtvé, při Jeho příchodu ve svém království,“ vidíte... „zapřísahám tě před Bohem a Kristem, abys kázal Slovo.“ A tak mi pomozte. Až do dnešního večera, nakolik jsem měl jakékoliv poznání o této věci, nikdy jsem nekázal nic kromě Slova. Rozumíte? A striktně jsem se ho přidržoval. Přinášelo mi to mnohé nesnáze. Musel jsem procházet mnoha pronásledováními a spoustou zkoušek. Musel jsem se právě kvůli tomuto příkazu „kaž Slovo“ oddělit od mnoha vzácných přátel.

13 Určitě si vzpomínáte na to vidění, spíše na to malé přenesení, jak bych to mohl nazvat, které jsem měl nedávno, když jsem byl vzat a viděl jsem ty lidi. A ohlédl jsem se dozadu na sebe a na všechny ty milióny lidí. A řekl jsem: „Chtěl bych vidět Ježíše.“

A on řekl: „On je ještě výš.“

Dobře, rozumíte, když lidé umírají, neodcházejí hned k Bohu. Tedy, jsem si jist, že to pochopíte. Možná bych to měl vysvětlit, jak jen budu moci. Spěcháte? Věnujme tomu náš čas a vynasnažme se to udělat tak průhledné, jak jen to půjde.

14 Když tak kráčíme kupředu, poznáváme, že žijeme ve třech dimenzích. Nevím, jestli je budu schopen vyjmenovat nebo ne. Jedna je světlo, druhá je hmota. Tome, vzpomínáš si, co je ta třetí? Atom? Čas. Správně. Tedy: světlo, hmota a čas. A našich pět smyslů je schopno se s těmi dimenzemi kontaktovat. Náš zrak se kontaktuje se světlem, náš hmat se kontaktuje s hmotou, a tak dále.

15 Tedy, můžeme se také kontaktovat díky vědě se čtvrtou dimenzí. Protože touto budovou teď procházejí obrazy, hlasy z rádia, obrazy z televize, a naše smysly to nevnímají. Ale kdyby vzali nějakou elektronku nebo krystalku, která tyto vlny zachytí, pak jsou zřetelné. A právě teď v této budově jsou živé projevy lidí, tady v éteru, živé hlasy. Jsou tady. My o tom víme. Je to absolutní pravda. A jediná věc, která je zapotřebí, aby to bylo zachyceno... Nerozumím mechanice těchto věcí, které jsou vynálezem vědy, ale víme, že nám bylo dokázáno, že je tady čtvrtá dimenze.

Tedy, pátá dimenze je místem, kam odchází hříšník, nevěřící, když zemře. Pátá dimenze je tak poněkud, no, je to hrozná dimenze. Tedy, tento člověk...

A když umírá křesťan, odchází do šesté dimenze.

A Bůh je sedmou dimenzí.

Tak tedy, vidíte, když umírá křesťan, odchází pod Boží oltář, rovnou do Boží přítomnosti, pod oltář. A tam je ve stavu odpočinutí.

16 Teď bychom to chtěli probrat. Když má člověk noční můru, není úplně ve stavu spánku a ani není probuzený. On je někde mezi spánkem a bdělostí, a to způsobuje hrozná chvění a výkřiky, protože ani nespí ani není probuzený. Když to tak vezmeme, znázorňuje nám to místo, kam odchází člověk, když umírá neobrácený. Čas jeho života skončil, na zemi je už mrtev, ale nemůže odejít do Boží přítomnosti,

protože tam není způsobilý vstoupit bez této Krve. A tak je polapen. Nemůže se vrátit zpět na zem, protože jeho čas na zemi vypršel; je zadržen někde mezi, nachází se v té noční můře. Rozumíte? Nemůže odejít do Boží přítomnosti, aby odpočíval. Nemůže se však vrátit na zem, protože jeho čas uplynul. Je ve stavu noční můry a tam zůstává až do dne soudu. Je to něco hrozného, nacházet se v něčem takovém. Rozumíte?

17 A teď v tom vidění, věřím, že jsem byl vytržen do této šesté dimenze. Otočil jsem se a mohl jsem vidět dozadu. Pochopte, ten zrak se neshoduje přesně s tím, co vidí tady tyto pozemské oči. Ale zrak je něčím větším než... zrak, který oni tam mají, oni jsou schopni vnímat daleko lépe, než jsou schopny vnímat naše přirozené smysly.

18 Nedávno jsem to tady vysvětloval. Díval jsem se v televizi na nějaký film, kde spustili muže, nakolik si vzpomínám, do hloubky jedné nebo dvou mil do oceánu a měli tam reflektory, díky kterým sledovali podmořský život. A připlula tam nějaká ryba, bylo to děsné stvoření. Totiž, je tam *tma* jako o půlnoci. Je tam *tma* jako v pytli. A ony mají na nose fosforeskující buňky a nemají oči, musí však něco jíst, a tak mi to připadalo, aby mohly najít pokrm, jsou řízeny nějakým jiným smyslem, ne zrakem, protože nemají oči, a tam v těch hlubinách by jim byly k ničemu. Ale byly vedeny nějakým jiným smyslem, který mají a díky němu mohou najít pokrm. A tak jsem si pomyslel: „Ó, kdybych mohl ovládat tuto rybku pomocí svého zraku. O co lépe bych byl schopen jí obstarat pokrm a přivést ji na správné místo, o co dokonalejší je můj zrak než její radar, kterým se ona kontaktuje.“ Rozumíte. A pomyslel jsem si: „Ó, kéž bych ji jen mohl vést!“

Židům 11:1

19 A pak to ke mně přišlo: „Kéž bych jen mohl svou vůli poddat Bohu, o co větší je zrak a smysly Boží, které nás mohou vést mnohem lépe, než to, co vidíme, protože víra, kterou nám nabízí, je důkazem věcí neviditelných našim očím.“ Tak tedy, jestli tato malá rybka nemůže nikdy vyplavat na hladinu jako ostatní ryby, protože žije pod obrovským tlakem; kdybyste ji vytáhli na hladinu, ona by explodovala. Stejně tak se my nemůžeme dostat výš, abychom neexplodovali. My jsme natlakovaní na místo, na kterém žijeme.

20 A teď, pokud by se tato malá rybka mohla pozvednout výš a stát se mnou, *myslíte*, že by si ještě přála, aby se stala znovu touto malou rybkou v té půlnoční tmě? Ona by se už nikdy určitě nechtěla stát tou malou rybkou, protože se stala něčím mnohem větším než rybkou.

Stala se člověkem. Její smysly jsou větší, její chápání je větší, její inteligence je největší. A kdybychom to vynásobili deseti milióny, pak dostaneme to, že když přejdeme z tohoto stavu do přítomnosti Boha tam nahoře, tam je lidská bytost o mnohem víc rozvinutá, než jsme tady. Už nikdy více bychom se nechtěli stát lidskou bytostí, jako je tato, tady v tomto oddělení infekčních nemocí a zkažení. A to mi vlastně leželo na srdci, a tak jsem třicet let usilovně kázal Evangelium po celém světě, abych lidem pověděl, že existuje nebe, které můžeme získat a je peklo, jemuž se můžeme vyhnout. A že existuje Bůh, jež vás miluje a vykupitelská moc, která leží připravena v každé chvíli, aby vás pozvedla, když jsme připraveni ji přijmout.

²¹ Je to jako s člověkem, který se topí; visí tam lano a on uvažuje: „Hele, lano, mohl bych se vytáhnout, ale nejsem hoden se toho lana chytnout.“ A to lano tam bylo hozeno právě kvůli tomu, aby ses odtamtud vytáhl. A kvůli tomu Ježíš Kristus zemřel, právě kvůli tomu, aby spasil hříšníky. A On spustil to lano věčného života, které právě dnes večer prochází nad hlavou každého hříšníka, který je zde, jako znamení pozvání, jehož se může uchopit: „Vylez odtamtud ven!“ Všechno je už připraveno, pokud jen chceš.

²² Tedy, když jsem viděl toto místo a stav těchto lidí, kteří se tam nacházeli; a bylo to skvělejší než by si ten svět mohl pomyslet, bylo to slavné. Hřích tam nemá přístup, smrt nebo něco takového tam na toto místo nemůže vstoupit. Není tam také rozdíl mezi mužem a ženou, oni už neměli pohlavní žlázy a už tam nemůže být spácháno cizoložství ani nic takového. Ale pokud jde o postavu, ženy stále zůstávají ženami a muži jsou stále muži a takovými navěky zůstanou. Protože když Bůh...

²³ To může být prospěšné pro některé z vás vysokoškoláků, kteří do sebe soukáte ty nesmysly o evoluci. Tedy, já věřím v evoluci, ale ne takovým způsobem, že se člověk cestou evoluce vyvinul z nějakého nižšího druhu. Jejich vlastní teorie se obrací proti nim, když se pokoušejí něco zkřížit, protože to už se dál nedá rozmnožovat. A tak vidíte, to se obrací proti nim.

²⁴ Tedy, já věřím, že když Bůh začal zavlažovat zemi, asi první, co z toho vzešlo, byla medúza. A pak z toho vzešla žába, a tak dále. A tak vidíte, že nepřetržitě vycházelo něco bližšího a bližšího lidské podobě, ale člověk byl Božím odzrcadlením. A právě z toho důvodu se začala vyvíjet tráva; možná tráva a z trávy květiny a z květin keře a z keřů stromy. A proč? Je to obraz Stromu života, který stojí tam na druhé

straně. A všechno na této straně, to přirozené, je stínem toho nadpřirozeného nebo věčného, nacházejícího se po tamté straně. A proto tak dlouho, jak je zde na zemi znovuzrozený křesťan a máme tělo podobné tomuto, je to odzrcadlení toho, co ho očekává tam na druhé straně, kde už není smrt ani zármutek. A to právě způsobuje, že naše srdce touží po něčem takovém. Vidíte? V nás se nachází něco, co po těchto věcech volá. My jednoduše... Je tady něco, co nám říká, že to tam je. Věřím po celá ta léta... Omlouvám se před Bohem a před všemi těmito lidmi, že jsem hlupák a dopouštím se mnoha chyb. Ale po mnoho těchto let jsem byl privilegovaný vidět mnoho miliónů lidí přicházet do Božího království. A byl jsem Pánu vděčný, že mi dovolil je přivést na toto místo. A věřím, že jednoho dne oni tam budou.

²⁵ Tedy, to vidění se naplnilo. A jak jsem se vždycky zastavil v tom místě, aniž bych si to uvědomil, při tom pátém verši. Nikdy jsem nečetl dále. Ale v této kapitole je ještě něco víc, ještě několik dalších veršů. No, můžete si to dnes večer, když skončíme a až se vrátíte do svých hotelových pokojů, přečíst, ten zbytek. Protože tady mám ještě poznamenaných několik míst Písma, na které bych se chtěl odvolat a také poznámky, na které bych se chtěl odvolávat. A přál bych si, když se vrátíte domů, abyste si to přečetli. Já budu jen citovat, ale bude to na pásku. Můžete si to tedy poznamenat, je to dobré.

Lukáš 4:14-20

²⁶ Vy věříte, a já vím, že věříte, že muž a žena jsou vedeni Duchem Božím k určitým věcem? Rozumíte? A Ježíš byl naším vzorem. Můžete si také všimnout a otevřít to společně se mnou, ve svatém Lukáši ve 4. kapitole, jen krátce. Chtěl bych vám ukázat něco pozoruhodného. Ale jenom tak, abychom příliš hluboko nevcházeli do těchto odkazů, ale abyste si to mohli přečíst se mnou, alespoň tento jeden odkaz, během několika málo okamžiků. Svatý Lukáš 4. kapitola počínaje 14. veršem. Tedy, sledujme opravdu pozorně, pokud jen chcete vidět, jak se něco stalo, z čeho to je odvozeno. Všimněte si.

Ježíš se pak vrátil v moci Ducha do Galileje a zpráva o něm se roznesla po celém okolí.

A on učil v jejich synagogách a byl všemi chválen.

A tak přišel do Nazaretu, kde byl vychován, a podle svého zvyku vstoupil v sobotní den do synagogy a povstal, aby četl.

Byla mu tedy podána kniha proroka Izaiáše, a když

knihu otevřel, našel místo, kde bylo napsáno:

„Duch Pánův je nade mnou, protože mne pomazal kázat evangelium chudým. Poslal mne uzdravit lidi zdrčené v srdci, kázat propuštění zajatým a prohlédnutí slepým, propustit zdeptané na svobodu a kázat Pánovo milostivé léto.“

Potom knihu zavřel...

Izaiáš 61:2

²⁷ Tedy, kdybyste k tomu chtěli odkaz, mám ho tady, mějte strpení. Možná se mi ho podaří najít z poznámky pod čarou. Pokud si všimnete, můžete to najít rovněž u Marka a na jiných místech. Ale u Izaiáše 61:1 a 2, tedy, není to zvláštní, že se zastavil právě tady, a v dalším verši... Toto se vztahovalo k Jeho prvnímu příchodu. A ten druhý, ten další verš se vztahuje na Jeho druhý příchod, při soudu. On se zastavil a zavřel knihu. Pokud někdo z vás čte Scofieldovu Bibli, můžete tam najít poznámku pod čarou. Podívejte se na vaši poznámku pod čarou, u Marka 2, poznámka pod čarou, rozumíte, a uvidíte, že tam je porovnání s poselstvím citovaném v Izaiáši 61:1 a 2. Ten případ, kde Ježíš káže, z toho místa Písma, o milostivém létu Páně. A ten následující verš hovoří o Jeho příchodu a soudu. Vidíte? A pohleďte, jak se tady zastavil.

2. Timoteovi 4:2-5

²⁸ A já jsem si toho nikdy nevšimnul a vždy jsem se zastavoval v 5. verši: „Neboť nastane čas, kdy nebudou snášet zdravé učení, ale budou si podle vlastní chuti shromažďovat učitele, lechtající jejich sluch. Odvrátí uši od pravdy a uchýlí se k bájm. Ale ty konej dílo kazatele evangelia, naplň svoji službu.“ A s Boží pomocí a s Jeho milostí jsem o to usiloval. A přál bych si, moji přátelé, jak ti, kteří jsou tady, tak ti, kteří jsou v zemích, kam dojde tento pásek; zaujal jsem tento postoj, protože stojím na Slově, to je ten pravý důvod: „Kaž Slovo.“ A proto nesnáším žádné z těch věrovyznání a žádnou z těch denominací, protože jsem byl Bohem pověřen, abych se držel Slova. A teď, pokud by chtěl někdo jiný dělat cokoli jiného, záleží to pouze na něm.

²⁹ A pokud si všimnete v tom vidění, které jsem měl o své službě, bylo tam, že jsem nikdy ty stromy nezkřížil. Nikdy jsem nepřetahoval lidi. Nikdy jsem neříkal: „Ať se všichni trojiční stanou jednotáři“ nebo „ať se všichni jednotáři stanou trojičními.“ Sázel jsem v jejich vlastních nádobách. Přesně tak. Šel jsem k trojičnímu, šel jsem k jednotáři, šel jsem ke každému a zůstával jsem uprostřed a nikdy jsem se nepřipojil

k žádnému z nich, ale zůstával jsem uprostřed jako bratr, přesně tak jak to bylo sděleno v tom vidění. A jedl jsem ovoce z obou stran, spasení po obou stranách.

³⁰ A teď, všimli jste si, že tady sedí hodně trojičních lidí, že tady je hodně jednotářů a mnoho jiných. Ale hádat se ohledně toho je bezvýznamná malichernost, protože jestli tato část vidění byla pravdivá, ta další část je také pravdivá. Oboje ovoce bylo nalezeno v kříži, vidíte, oboje v kříži. Všechny ty trsy dohromady. Jak švestky, tak hrušky nebo švestky a jablka, padaly tam rovnou na mě, z obou z nich. A všechny byly nalezeny v kříži, protože všichni věří v Boha a jsou naplněni Duchem svatým a konají křesťanské skutky a provázejí je znamení.

Tedy, denominace s tím nechtějí mít nic společného. Budou to ti znovuzrození, kteří s tím budou mít něco společného. Bude to vaše prožití s Bohem, které s tím bude mít co do činění. Tudíž vidíme tolik těchto věcí. Mám tady několik citátů, kterými bych se chtěl zabývat. Možná to udělám trochu později.

2. Timoteovi 4:6-10, 13, 16

³¹ Ale teď bych to chtěl vzít od toho 5. verše až do 18. verše. A abychom ušetřili čas, nebudu to číst. Ale teď, když tady Pavel začíná znovu mluvit v Timoteovi, pokud si všimnete, jak on začíná mluvit, je to dojmavé. Všimněte si po tom 5. verši:

Já už totiž začínám být obětován a nastal čas mého odchodu. [On se chystá opustit tuto scénu. Chystá se odejít, vidíte: „Já už... (No, sledujte to.) Jsem hotov.“]...
a nastal čas mého odchodu.

Bojoval jsem dobrý boj; běh jsem dokončil, víru jsem zachoval.

Nakonec je pro mě připravena koruna spravedlnosti, kterou mi dá v onen den Pán, ten spravedlivý soudce; a nejen mně, ale i všem, kdo si zamílovali jeho příchod.

A pak jde dál a říká: „Konej... dělej tyto věci.“ Co? A prosí, aby mu přinesli kabát. Tady to rovnou začíná:

... Démas mě totiž opustil...

V jeho službě bylo určitě takové období, kdy byl mladým evangelistou, mladým prorokem a všichni o něj stáli. Ale teď si všimněte, co on říká

tam dál:

... všichni mě opustili... [Kvůli čemu? Slovu.]

Jan 6:10, 13, 66-68

³² Když byl Ježíš mladým prorokem z Galileje, prožíval takový čas, kdy byl opuštěn. Všichni lidé, kteří se drží Božího slova se nakonec dostanou na takové místo, kdy jsou tímto i náboženským světem opuštěni. Ježíš jednoho dne nakrmil pět tisíc lidí a oni posbírali koše plné úlomků z těch pěti bochníků a pěti ryb. A tuším, že hned dalšího dne začal se Slovem a všichni Ho začali opouštět. A On se rozhlédl po svých učednicích a řekl: „Chcete snad odejít i vy?“ Dokonce i těch sedmdesát jím samotným ustanovených kazatelů Jej opustilo. Zeptal se: „Chcete odejít i vy?“

A Petr pronesl tato pozoruhodná slova, řekl: „Pane, ke komu půjdeme? Jedině Ty máš věčný život.“

³³ Všimněte si. Ale nastala doba, kdy nadešel čas opouštění; a ona musí ještě přijít. To musí přijít. A mám tady několik proroků a jiných věcí, na které bych se rád odvolal, abych vám dokázal, že tento čas opravdu nadešel. On nastal i pro mě. A nemá cenu se tomu vyhýbat, je to tady a vy se tomu zkrátka musíte podřídit. Nejde se tomu vyhnout. A oni stáli, podřídili se tomu a nestyděli za Evangelium.

1. Korintským 15:32; 2. Timoteovi 4:7, 17

³⁴ Všimněte si Pavla: „Dobrý boj jsem bojoval. Běh jsem dokončil. Víru jsem zachoval.“ Ó, aj! A dále říká: „Bojoval jsem se šelmami. A byl jsem vysvobozen ze lvích čelistí.“ A přes co všechno procházel a Bůh stál s ním. Ale nastal čas, kdy musel odejít.

³⁵ Tedy, pomysleme jen, proč by člověk, kazatel, Pavlův společník jakým byl Démas, proč by měl vůbec opustit Pavla?

³⁶ Znáte bratra Baxtera, mnozí z vás si ho pamatujete. On měl ve zvyku číst o Démasovi a řekl: „Víš co udělám, jakmile přijdu do nebe, bratře Branhame?“

Zeptal jsem se: „Co?“

³⁷ Řekl: „Půjdu a hned vyhledám Démase, a vynadám mu, jak to jen půjde.“ A řekl: „On se otočí a řekne: ‚Baxtere, o co ti jde?‘“ On řekl: „Proč jsi opustil chudáka, ubohého Pavla, když ho všichni opustili?“ Já ale něco takového nedoporučuji; nemyslím si, že v nebi budou probíhat nějaké takové boje. Ale prostě jsem přemýšlel o bratru Baxterovi, který to řekl, protože mu bylo Pavla velice líto.

1. Timoteovi 2:12

38 Dobře, ale v čem se Pavel provinil? Kázal tak poctivě, jak jen mohl a spočíval na něm Duch svatý. A když psal o ženách kazatelkách a jiných věcech, dokážu si představit, že to tam bylo výbušné. On řekl: „Ať ženy sedí v tichosti, nedovoluje se jim mluvit.“ A on sám byl právě ve vězení.

1. Korintským 14:36, 37

39 Dokážete si představit, co někteří z těch biskupů říkali: „Pche, ten člověk je přece ve vězení, co mu je do nás, že nám píše dopisy?“ Rozumíte? „A má u sebe Timotea, který je pijanem vína. A on je teď tam, ten, který podává Timoteovi víno a teď leží ve vězení a píše a sděluje nám, co by nám měl Duch svatý říct, abychom dělali.“

Ale on řekl: „Co?... Copak Slovo Boží přišlo jenom k vám? Nebo pochází jen od vás? Jestli si někdo myslí, že je duchovní nebo prorok, ať uzná, že tyto věci jsou příkázáními Páně.“ Vidíte?

40 Vidíte, ten čas přichází, přátelé. A já bych si přál, aby si lidé v této zemi, kam přijdou tyto pásky zapamatovali, že musí nastat čas oddělení. To se musí stát. Já nevím, jak daleko jsem od času konce nebo od konce mé cesty. To záleží na Bohu. Nevím, co přinese zítřek, co bude zítra, ale vím, kdo ho drží ve svých rukou. A právě na tom stojí má víra, na tom.

41 Tedy, nemyslím si, že ho Démas opustil a odešel do nočního klubu. Nedokážu si představit, že by to Démas udělal, protože Démas byl mužem naplněným Duchem. Byl velkým pomocníkem. Pokud byste někdy vzali Démasovu historii, dozvěděli byste se, že byl vynikajícím kazatelem, znamenitým kultivovaným mužem, velice uhlazeným, vzdělaným. Byl to chytrý člověk. Ale proč opustil Pavla? To je otázka. Co ho přimělo, aby opustil Pavla? Nevěřím, že by odešel do nočního klubu nebo něčeho takového. Věřím, že Bůh Pavla oddělil. Dokážu si představit, že Démas...

2. Timoteovi 4:10

42 Pozastavme se nad některými z Démasových myšlenek. Když jsem jednoho dne seděl na stráni a přemýšlel jsem o tom, bylo to za bílého dne a pomyslel jsem si: „Proč chtěl Démas tohoto muže opustit? Proč opustil toho malého ubohého kazatele, který ho přivedl k Pánu, muže, který zapálil probuzení mezi pohany a který byl bezpochyby prorokem?“ Nikdo nemůže popřít, že nebyl prorokem. Byl více než prorokem, byl apoštolem, byl velkým a mocným apoštolem pro pohany. A Démas spolupracoval s Pavlem a měl s ním obecenství, viděl Ducha Božího, jak na tomto muži působil. A proč se k němu obrátil zády,

k takové osobnosti, jakou byl, jakožto potvrzený služebník Kristův? Všimněte si, co tady Pavel říká „On si zamiloval nynější svět.“ Tedy, nemyslím si, že se Démas stal odpadlíkem. Nemyslím si, že to udělal. Ale myslím si, že dospěl k nesprávnému názoru na Pavla.

⁴³ Tedy, Démas pocházel z bohaté rodiny, byl majetný a peníze jsou někdy pro lidi náboženstvím. Tak jak se říká v Kalifornii: „Pokud nemáš tři Cadillaky, pak nejsi dost duchovní.“ A to znamená, že pokud nejsi úspěšný, pokud nemáš ten nejpěknější kostel tady ve městě, lidé tam nepůjdou. Je to skoro tak. A to je důkaz, že vy... Musíte mít tu nejlepší církev v zemi, jinak řeknou: „Ó, ty se chceš připojit k takové obyčejné bandě, jako je tato?“

Matouš 8:20; Lukáš 9:58

⁴⁴ Věděli jste, že náš Pán neměl, kam by složil svou hlavu? Věděli jste, že měl jenom jeden plášť? Vidíte? A On byl tohoto druhu člověkem, který byl utlačován, neměl místo, kam by složil hlavu. A oni si o Něm mohli myslet totéž a také se tak stalo.

⁴⁵ A tak teď, myslím si, že Démas zpozoroval na pohled nějaký neúspěch v Pavlově službě. Myslím, že si myslel, že Bůh toho starého muže odepsal. Tedy, myslel si, že lidé, kteří byli ochotni vyloupnout si své oči a dát je Pavlovi...

2. Korintským 12:7; Galatským 4:15; Galatským 6:11

⁴⁶ Nu, Pavel řekl, že, on řekl: „Kdyby bylo možné, byli byste si vyloupili oči a dali je mně.“ Protože Pavel, jak se můžeme domnívat, měl špatné oči, protože řekl: „Napsal jsem vám tak velkými písmeny.“ Řekl: „Velké písmeno,“ ale já mám slovník, který říká „velká písmena“. On byl ve vězení v Římě a s jeho zrakem se něco stalo a oči ho trápily od chvíle, kdy měl to nebeské vidění. A tak lidé by si vyloupili oči, když viděli, jak Pavel trpí. Trápily ho oči a on trpěl. Prosil Pána, aby ho uzdravil, třikrát. A řekl: „Abych se nesmírností těch zjevení nadmíru nepovyšoval, byl mi dán trn do těla, satanův anděl, aby mě trápil.“ Tedy, chvíli se mu dařilo dobře, pak se to zhoršilo. A pak to znovu polevilo a znovu se to zhoršilo.

Skutky 9:3; 2. Korintským 12:7

⁴⁷ Pohledte, Pavel měl větší službu než všichni apoštolové dohromady. Někteří z nich mohli říci: „Dobře, já jsem chodil s Ježíšem.“ Vždyť přece obyčejní lidé z ulice s Ním chodili, když byl tady. Ale Pavel Jej spatřil v ohnivém sloupu, potom, co byl mrtev, pohřben a vzat do nebe a vrátil se zpět a povolal Pavla, rozumíte, na cestě do Damašku. A on měl větší službu než Matouš, Marek, Lukáš nebo kdokoli z těch ostatních. On je daleko převyšoval. A řekl: „Abych

se nadmíru nepovyšoval," neřekl: „No, kluci, vy o tom nemáte ani ponětí, viděl jsem Pána po Jeho vzkříšení.“

Dobře, oni mohli říci: „My jsme s Ním chodili.“ Dobře, ale stejně tak s Ním chodili všichni ostatní z okolí Galileje a Nazaretu a z celého okolí. Oni všichni s Ním chodili.

2. Korintským 12:7-10

48 Ale podívejte, Pavel s Ním mluvil a viděl Ho v této formě, ve které byl předtím, než se stal tělem. Vidíte? A On dal Pavlovi pověření v tomto stavu, totiž když se nacházel v tom světle. Dal Pavlovi pověření. A Pavel Jej takto spatřil. On řekl: „Abych se nepovyšoval, abych se necítil větším než kdokoli z vás, bratři, byl mi dán do těla satanův anděl, který mě neustále políčkuje.“ A řekl: „Třikrát jsem prosil Pána, aby to ode mne odešlo, ale řekl mi: ‚Pavle, moje milost ti stačí.‘“ Pavel pak řekl: „Budu se chlubit spíše svými slabostmi, protože, když jsem slabý, tehdy jsem silný.“ Vidíte, budu se tím chlubit.

Skutky 9:3, 15; 2. Timoteovi 4:13

49 Nu, všimli jste si teď, muž, který měl službu větší než kterýkoliv z těch ostatních, kteří se nacházeli na poli; Pavel, ta největší služba ze všech, ten, který viděl Ježíše v ohnivém sloupu a měl od Něj pověření, aby udělal to, co měl udělat, a byl potvrzen tím samým Bohem, tou stejnou mocí, neuvěřitelnými znameními a zázraky. A přitom byl tak chudý, že měl pouze jeden plášť a kázal hrstce lidí, kteří by si vyloupili oči a někteří z nich byli možná multimilionáři. A přesto měl Pavel jenom jeden plášť. Řekl: „Přines mi plášť, protože tu začíná být chladno.“ Byl v hornaté krajině. A měl jenom jeden plášť.

50 A Démas měl v porovnání s tímto mužem vysoké společenské postavení; velký kalibr, kultivovaný, vzdělaný a bohatý muž, který měl hodně oblečení na převléknutí: „S tím chlapíkem není něco v pořádku. On má tolik přátel, kteří by si vyloupili oči, aby mu je dali, a přesto je tak chudý, že má jenom jeden plášť. S Pavlem není něco v pořádku.“

51 Ó, víte, tento duch tento svět neopustil, mezi nimi to tak stále funguje. Peníze, to není Bůh. Je jenom jeden Bůh. Rozumíte? Ale lidé si myslí, že kvůli tomu, že máš velkou službu, bys měl mít všechno toto a tamto a všechny ty velké a vznešené věci a velké školy a velké tamto. Ale Bůh se o tyto věci nezajímá. Alespoň to je můj názor. Bůh má zájem o jednotlivce. On nás nikdy neustanovil k tomu, abychom šli a dělali něco takového.

52 Ale Pavel s jedním pláštěm, a říká Timoteovi, aby mu ho přinesl, protože se začíná ochlazovat. Muž, který měl takovou službu, že kázal

k desetitisícům, jak to v Pavlově případě opravdu bylo a měl takovou službu, že mohl konat všechny možné zázraky a viděl Ježíše v ohnivém sloupu a byl Jím pověřen, a přesto vlastnil jenom jediný plášť. Démas řekl: „Takový muž,“ a odvrátil se od něho.

2. Timoteovi 4:14, 15

53 Tedy, když tam byl a kázal těm Troadským, shledáváme, že tam byl jeden muž, který byl kovotepcem. A to byl darebák. Nenáviděl křesťanství. A provedl Pavlovi všechno zlé, co jen mohl, až ho dostal do vězení. Tedy, Pavel před ním dokonce Timotea varuje, *když říká*: „Dávej si pozor na toho chlápka!“ A tady je Démas! Ó, Bože, ať to lidé slyší! Tady vidíme stát Démase po boku muže, který ranil nějakého člověka slepotou, protože si mu dovolil odporovat. No, vy kazatelé Kristovy církve, teď se podržte. Jeden z nich mi jednou řekl: „Můžeš mě ranit slepotou! Raň mě slepotou! Ty máš Ducha svatého, tak mě tedy raň slepotou.“

Řekl jsem: „Ty už jsi slepý,“ rozumíte.

54 Proč tedy Pavel neranil toho kotláře slepotou? Tentýž druh ducha, který je na lidech, kteří takto uvažují, byl také na Démasovi. Muž, který mohl ranit někoho slepotou za to, že se s ním přel a pak se otočil a dovolil kotláři pokazit svou službu ve městě. Není tedy pochyb o tom, že Démas řekl: „On je odepsaný. Přišel o všechny své dary. Přišel o svůj dar, kterým mohl někoho ranit slepotou.“

Copak nevidíte, jak je tento duch stále naživu? Oni říkají: „Jsi odepsán, bratře.“ Ó! Ale to přechází nad hlavami těchto lidí. Oni to nejsou schopni pochopit a tím to končí. Prostě to nemohou uvidět. Rozumíte? Nerozumí tomu.

Jan 5:19

55 Tedy, Démas... on neranil slepotou nějakého muže, protože si to přál. Copak Ježíš neřekl: „Nedělám nic, dokud mi to neukáže Otec?“ Copak jsem vám před lety neřekl, že kdyby moje matka ležela a umírala a ptala se: „Bille, co bude se mnou?“ Nemohl jsem říci nic, dokud mi to nejdřív Bůh neřekl. A to je přesně to, co se stalo. Člověk nemůže... člověk, to je od začátku samé selhání. On je jenom nástrojem, skrze kterého Bůh působí, ale Bůh koná svou vlastní vůli. Ale když vidíte tyto super lidi, kteří mají vždycky to a tamto a ještě něco jiného, raději se od nich držte zdaleka. Rozumíte? Ani sám Ježíš to takhle nedělal. Řekl: „Dělám pouze skutky svého Otce. On mi ukazuje, co mám dělat a já jdu a udělám to. Ale dělat něco jinak, to nemůžu.“

Skutky 13:11; 2. Timoteovi 4:13

56 A tady Démas pozoroval Pavla, muže, který měl takovou službu, a přece byl tak chudý, že měl jenom jeden plášť a chtěl po Timoteovi, aby mu ho přinesl. Jeden plášť! A Pavel se stal příkladem tak jako Kristus, On měl jeden plášť. Proč tedy bohatství a spousta peněz a jiných věcí mají takový význam pro lidi v dnešní době? Všimněte si. On měl takovou moc, že každý, kdo se protivil tomu, co kázal, on se mohl otočit a říci: „Budeš určitou dobu slepý.“ A ten člověk byl slepý.

57 A tady přichází kotlář a udělá mu desetkrát hůř než tamten muž, a přesto mu to projde bez následků. Démas si musel pomyslet: „No, vidíš, ten starý chlap už je odepsaný. Přišel o svou službu.“ Ne, nikoliv, on o svou službu nepřišel, vůbec ne. Bůh to takhle nedělá. Bůh nedává svůj dar jako indián. Opravdu.

1. Královská 18:38, 40, 42, 43; 1. Královská 19:2, 3

58 Ted' si všimněte. Pavel se ve svém smyslu podobal Eliášovi. Prorok Eliáš vystoupil z Božího pověření na horu a přivolal oheň, aby spadl z nebe, a on spadl. Požádal o vodu a ona přišla. A pak dle Božího nařízení na základě Božího poselství pozabíjel čtyři sta kněží, stal jim hlavy a nechal je kutálet po svahu dolů a následně utíkal před vyhrůžkami nějaké ženy, jedné pokrytecké ženy, která byla navíc nevěřící. Jezabel, ta pokrytecká žena, která byla tou klíčovou osobou celého toho zmatku; to byla ona, která to všechno způsobila. Vypadá to tak, že by měla být odstraněna ze všeho nejdřív. Ale Bůh má způsob, jak dělat své věci a Jeho služebníci mohou jednat pouze tehdy, když jednají shodně s Jeho Božskou vůlí.

59 Copak to nevidíte, přátelé, musíte jednat podle Božího způsobu působení. Kolikrát jsem se posadil a radil jsem bratřím; a jak bych si přál přijít a podat jim ruku a říci: „Bratři, na tom přece nezáleží, budme nadále bratry.“ Ale jak můžu něco takového dělat a zachovat si přitom své pověření „Kaž Slovo.“ Oni to přesto nechtějí dělat.

Stál jsem mezi kazateli a někdo řekl: „Bratře Branhame, tam a tam je moje teta. Víím, že jsi prorokem poslaným od Boha. Jdi tam a vrať jí zrak.“ Přál bych si to udělat a rád bych to udělal. Ale nemůžu to udělat, dokud mi On neřekne, abych to udělal. Rozumíte? Nikdo to nemůže udělat. Eliáš to nemohl udělat, nikdo jiný to nemohl udělat.

Skutky 14:9, 10; 2. Timoteovi 4:20

60 Zjišťujeme tedy, že Pavel... Démas kázal spolu s Pavlem a byl svědkem toho, jak Pavel uviděl mrzáka, jak tam leží a řekl: „Vidím, že máš víru k uzdravení. Vstaň! Ježíš Kristus tě uzdravuje.“ On viděl, jak uzdravuje nemocné, a nechal svého přítele Teofila (Trofima)

nemocného.

2. Timoteovi 4:14, 15, 20

61 „Pavel ztratil svou službu,“ tak asi musel uvažovat Démas. Proč nemohl uzdravit, když měl dar uzdravení; proč tam nemohl jít a uzdravit svého přítele, který stál tak věrně po jeho boku? Řekl: „Nechal jsem ho tam nemocného. A nemám plášť a chci, abys mi ho cestou sem přinesl. A dej si pozor na toho kotláře, zruinoval v tom městě shromáždění. Musel jsem to město opustit. Dostal mě do vězení.“ Dokážu si Démase představit, jak řekl: „Co se vlastně s tím kazatelem stalo?“ Vidíte?

62 A, bratře, v dnešním světě máme hodně těch démasovských duchů. Oni neví, o čem to všechno je. Rozumíte? Nemá smysl jim to ani vysvětlovat, protože to stejně ani tak nepochopí. Vidíte, rozumíte? Kristův služebník bude kráčet v těchto šlápěch.

63 Jeden z našich zdejších Diakonů, nevím jestli je dnes večer tady nebo ne — je to Tony Zabel. Obvykle se nachází někde tady. Nedávno přišel ke mně, předtím než sem přišel, a řekl: „Měl jsem sen, byl to takový záhadný sen.“ Řekl: „Zdalo se mi, že jsem se snažil najít cestu do nebe.“ A řekl: „Viděl jsem muže v tmavém obleku, jak čte knihu.“ Řekl: „Přišel jsem k tomu muži a zeptal jsem se: ‚Kudy vede cesta do nebe?‘ A on řekl: ‚Zeptej se tam toho muže vpředu.‘“ A to byl pastor sboru, který předtím navštěvoval.

64 Popošel kousek dál a setkal se s jiným mužem v černém obleku, který zpíval a kráčel dopředu. A to byl další pastor. Oba tito pastoři jsouými osobními přáteli. A on řekl... znamenití muži. A on řekl: „Kudy vede cesta na vrchol této hory?“ Pověděl: „Koukni se sem. Vidiš tam na vrcholu toho malého chlapíka?“ Řekl jsem: „Ano.“ A on řekl: „Tam stál muž v montérkách a v jednom z těch kovbojských klobouků.“

65 Někdo tam na jihu v Kentucky se o mně vyjádřil: „Ten muž vypadá na všechno možné, ale ne na kazatele.“ Možná vypadám na farmáře nebo někoho jiného, ale víte, nezáleží na tom, jak kdo vypadá...

66 A řekl, že tam na hoře, to jsem stál já. A on tam vystupoval, až se dostal ke mně a řekl, že jsem ho chytil za ruku a vedl jsem ho nahoru, tak až jsme vystoupili na samotný vrchol hory. A byla tam pustina, kterou bylo třeba projít a já jsem řekl: „Tony, musím tě tady nechat a ten úsek musíš projít sám.“

On řekl: „Bratře Branhame, a co mám teď dál dělat?“

67 Řekl, řekl jsem: „Pojď sem, Tony; podívej se na zem. Vidíš tady ty krvavé stopy bosých nohou?“ Řekl jsem: „To je to, co jsem já následoval po celou dobu. Drž se jich.“ A to je to jediné, k čemu já směřuji lidi. Ne k nějakému věrovyznání nebo k nějakému druhu senzace, ale k těmto krvavým šlépějím, které vedou do Bible, ke krvi Ježíše Krista.

2. Timoteovi 4:16

68 No, jak se musel ten člověk cítit, člověk, který měl tolik přátel, milionářů, a přitom jediný plášť. Člověk, který měl moc ranit slepotou, a nechal se jiným mužem vyhnat z města. Nic proti tomu neudělal, prostě se postavil a odešel. Modlil se za nemocné a svého přítele nechal nemocného. A tak ho Démas opustil. Všichni ho opustili. Každý ho opustil. Pavel řekl: „Všichni mě opustili.“ Každý ho opustil.

2. Timoteovi 4:10, 16; Matouš 23:6, 7, 14

69 Chci říci následující věc. Když člověk zůstává věrný Slovu, nejen během jednoho shromáždění, ale v každém shromáždění; když člověk stojí věrně po straně Slova, nastane čas, kdy ho lidé opustí. Přesně tak. To potkalo našeho Pána. Oni ho opustí, bude-li stát na pravdě: „Všichni lidé mě opustili.“ A teď, co si myslíte, že Démas a někteří z těch ostatních mužů si mysleli, když všichni, kteří známe Písmo, víme, že Lukáš byl lékařem, a Pavel, kamkoliv šel, bral s sebou lékaře? A kázal Božské uzdravení a svého přítele nechal nemocného. A tak chudý, že měl jenom jeden plášť. A dovolil, aby ho muž z jeho města vyhnal a nemohl ho ani ranit slepotou. Vidíte, oni si mysleli, že je odepsaný. Ale nebyl, byl přesně v těch krvavých šlépějích, šel v nich! Doufám, že tomu rozumíte. Řekl: „Všichni lidé mě opustili.“

Démas si zamiloval tento dočasný svět, lidskou popularitu: „Hej, doktore Démasi, vím, že jsi dostal titul doktora...“

Ó, jistě, oni to mají rádi. Ježíš řekl: „Máte rádi čestná místa v synagogách a necháte si říkat Rabbi, a tak dále.“ A řekl: „Proto ponese te těžší soud.“ Vidíte?

2. Timoteovi 4:11

70 Tedy, víme, že když viděli toho lékaře, který ho doprovázel a chodil s ním; a Pavel opravdu bral Lukáše s sebou, on tady řekl: „Lukáš je jediný, který mě neopustil.“ Lukáš byl pro něj užitečný. Byl pro něho potřebný, potřeboval Lukáše ve své službě. A ten doktor doprovázel toho muže, kamkoliv šel, a přitom kázal Božské uzdravování. A člověk, který kázal Božské uzdravování a který mohl uzdravit mrzáka a vzkřísit mrtvého a všechno možné a mohl vidět velká vidění a mohl říci o věcech, které se opravdu staly, a přitom

nechat svého vlastního pomocníka nemocného. Mohl mít milióny dolarů a stavět budovy v hodnotě desítek tisíců dolarů a velké školy, a neměl nic než jeden plášť, který si mohl přehodit přes záda.

⁷¹ Démas řekl: „Nebudu už více s takovým chlapíkem spolupracovat. On je jenom... je člověkem nízké vrstvy. Raději půjdu s denominačními bratry. Půjdu tam, kde budu něco znamenat.“ Pokud tomu tak je, tak jsem ochoten za ním zajít a hned, jak skončí Baxter, rozumíte, kvůli tomu, že nechal toho ubohého chlapíka v takovém stavu. Měl se přece postavit po jeho straně. Pavel byl tím, který ho přivedl ke Kristu. Ale vidíte, to je když neznáme působení Ducha, je třeba poznat Boží vůli a pak jít a konat Boží vůli. Rozumíte? Ale on ho v tomto stavu nechal. Opustil ho! Všichni lidé mě opustili.

⁷² Jak já o tom musím přemýšlet! Jak služebník, který stojí věrně se Slovem, dříve nebo později, zapamatujte si to, ho lidé opustí. Tedy, rád bych to ještě krátce zdůraznil a nerad bych vás tu zdržoval příliš dlouho, protože tady chci znovu být zítra ráno. Vždy, když Boží služebník stojí věrně se Slovem, všichni ho opustí. A to... Tedy, můžete si to vzít, jak chcete, ale pokaždé v Bibli a v historii, když muž stojí věrně, nezáleží na tom, jak populární byl, když zůstane věrný Slovu, přijde čas, kdy jej náboženský svět odmítne a odřízne. Přečtěte si to. Když vezmete Bibli od 1. Mojžíšovy až ke Zjevení a můžete si to vyhledat v Přednicejském koncilu a procházet Nicejskými otci, každý muž, každý svatý, každý prorok, každý věrný Boží služebník, který zůstal u Slova, byl tímto církevním prostředím opuštěn a odmítnut. A Pavel byl jedním z nich.

⁷³ A pokud by se dnes jeden takový našel, potká ho totéž. To je čistá pravda. Musíte se ocitnout v takovém bodě. A musí se to stát. Oni si myslí, že člověk, který má takovou službu, že by měl mít celý tento svět podroben. Měl by, ale oni se mu nepodrobí. Takový člověk by nedovolil, aby se mu díky jeho službě svět podrobil. On ji podrobí Mistrovi. Protože on tady není kvůli tomu, aby reprezentoval sebe, on reprezentuje svého Mistra.

Jan 14:10

⁷⁴ Víte, lidé hledají poctu jeden od druhého a chválí jeden druhého, a když to dělají, zneuctívají Boha. Rozumíte? My se snažíme mezi námi dělat velké lidi a přitom nejsme velcí, ale malí — všichni jsme malými lidmi. Je pouze jeden velký mezi námi, a to je náš Pán. Vidíte? Ale my tak moc vyvyšujeme naše organizace nad Boha: „Ta velká svatá církev toho a tam toho, nebo někoho jiného, ten velký svatý

biskup," a tak dále. Takové věci přece neexistují. To je lidská čest. Je jenom jeden svatý a tím je Bůh. A Duch svatý, který je Bohem, je mezi námi. To nejsme my, kteří jsme svatí, to je Duch svatý, který je v nás. To nejsou... Když vidíme, jak se dějí tyto věci, to nejsme my, kteří je děláme; je to Duch svatý. Ježíš řekl: „To ne já konám tyto skutky, to je můj Otec. On přebývá ve mně. A On je tím, který koná tyto skutky.“ A to není on, který to koná. V pořádku. Ale vidíme ty pravé služebníky v průběhu všech věků.

⁷⁵ No, tady je ta věc, kterou bych chtěl během několika následujících okamžiků použít. Obvykle v takovém čase, když člověk zůstal věrný Slovu a všichni lidé ho opustili, Bůh zakročí a přistoupí k obraně dotyčné osoby a korunuje jeho službu. To je pravda. Jaká útěcha! Útěcha, která je postavena na zaslíbení Božího slova. Nezáleží na tom, co dělá tento svět, to není naše naděje, na tom to nestojí, co dělá tento svět.

Izaiáš 40:31

⁷⁶ Myslím si, že tato píseň je tak hezká. Přál bych si, abych ji mohl zazpívat. Vždycky jsem si přál, abych mohl zpívat. Rozumíte? „Ale ti, jenž očekávají na Hospodina, nabývají nové síly. Vznášejí se perím jako orlice; běží, avšak neumdlévají, chodí, a neustávají. Nauč mne, Pane, nauč mne, Pane, očekávat na kolenou.“ Ó, já to mám rád. „A Ty ve svém příhodném čase, dáš odpověď na mé prosby. Nauč mne nespolehat na to, co dělají jiní, ale pouze očekávat v modlitbě na Tvou odpověď.“ To je to, to je pravý služebník, který očekává na návrat svého Mistra, a uvědomuje si, že Písmo nemůže selhat, bez ohledu na to, co se bude dít. Písma musí zůstat věrná. Když nastane taková situace, Bůh obvykle zakročí a přijde s pomocí.

1. Královská 19:14; 2. Timoteovi 4:16

⁷⁷ Podívejme se na Eliáše, když byl opuštěn. Proč? Protože zůstal věrný Slovu. Řekl: „Všichni lidé mne opustili.“ Byl vyloučen ze společenství, z organizace, dokonce z národní organizace nebo z národní Izraelské církve; a kněží a všichni ostatní ho vyhodili a nezůstal mu ani plášť, stejně jako Pavlovi, ale jen kousek ovčího rouna nebo kousek kůže, kterou se ovinul a posadil se nahoře a krmili ho ptáci. Ano, přátelé. Proč? Pro Slovo Boží, protože zůstal věrný tomu „Tak praví Pán“. Teď se všichni stali moderní. První dáma země, Jezabel, měla všechnu možnou módu a to ostatní. Kněží se tomu podrobili, a tak dále, a všichni kazatelé, a tak dále, s tím spolupracovali. Ale Eliáš ne, on zůstal věrný tomuto Slovu. A za to byl zavržen, takže zvolal: „Pane, zůstal jsem jenom já sám a ještě pasou po

mé duši.“

1. Královská 19:18

78 Ale Bůh mu pro útěchu řekl: „Zachoval jsem si ještě sedm tisíc.“

2. Královská 2:23

79 Vidíte, nevěřím, že Eliáš byl kvůli tomu nafoukaný, že zůstal pouze jediný, ale myslím si, že se cítil tolik opuštěn. Pokaždé, když přicházel ke knězi, aby pořádal shromáždění, byl odmítnut. Přišel tam a oni mu řekli: „Jdi pryč, ty fanatiku! Zmizni! Pospěš si!“ To se ukázalo, když přišel Elizeus, jeho nástupce. Dobře, co udělali? Viděli... Ten mladý muž byl plešatý a oni poslali své malé děti, aby si dělali legraci z těch „šarlatánů“. Říká se, že oba byli považováni za šarlatány, a volali: „Jdi, ty plešouno! Ty plešouno, proč jsi neodešel tak jako Eliáš?“ Oni nevěřili, že on odešel nahoru. Ó, ne. Vidíte? Mysleli si, že to byla banda nějakých šarlatánů. Ale oni zůstali věrní Slovu, s potvrzenou službou. Eliáš vytrval. V pořádku.

Daniel 6:10, 16

80 Daniel zůstal stát pevně. Víte, odkud jsem to vzal, z Daniele 12 nebo Daniele 9, domnívám se, že to je tam, kde Daniel zůstal stát věrně na Slově. Co ho potkalo? On byl pravou rukou krále, ale zůstal stát věrně na Slově a byl vyloučen a uvržen do lví jámy. Boží muž, který zůstal stát věrně na Slově.

Daniel 3:5, 6

81 Hebrejští mládenci zůstali navzdory královskému nařízení věrní Slovu: „Kdokoliv by se nesklonil před obrazem, když zazní zvuk strunných nástrojů, trub, a tak dále, každý, kdo se neskloní před naším obrazem, bude uvržen do ohnivé pece.“ A oni se k tomuto obrazu obrátili zády. A nehledě na to, jak nepopulárními se stali, nehledě na to, že je vyloučili ze společnosti, zůstali věrní Slovu. Tohle se mi líbí.

1. Mojžíšova 31:3; 1. Mojžíšova 32:6

82 Jákob byl další. On byl dlouhou dobu daleko od domova a měl nutkání vrátit se domů a uvidět své blízké. A tak se vydal na cestu, věrný tomuto nutkání, věrný svému vedení. Měl se tam dobře, ale Bůh na něj začal naléhat, aby se vrátil domů. A cestou domů byl přitlačen ke zdi. Jeho manželka a děti po této straně a jeho rozhněvaný bratr Ezau mu šel naproti s armádou. A on se postavil u toho malého potoka Faniel a stál tam. A jaký měl předpoklad! Ezau ho nenáviděl, šel mu naproti s armádou a tady byla jeho manželka... dvě manželky s dětmi, všichni po této straně potoka a on se ocitl v úzkých. A proč? Protože kdyby zůstal ve své vlastní zemi, bylo by to v pořádku. Ale on slyšel

volání. Slovo Boží ho volalo zpět domů. Haleluja! Bůh požehnej takovému muži. On prodělal změnu. Ano, přátelé.

5. Mojžíšova 8:3; Matouš 4:4; Matouš 26:68; Marek 14:65; Lukáš 4:4; Lukáš 22:64

⁸³ Ježíš, věrný Otcovu Slovu: „Dělám pouze to, co řekne Otec. Je napsáno: ‚Ne samým chlebem bude člověk živ, ale každým slovem pocházejícím z úst Božích.‘“ Ježíš byl vždy věrný tomuto Slovu, ale nastal čas, že Ho všichni přátelé opustili. Všichni Ho opustili a odešli pryč. Všichni. A lidé viděli, jak byl zesměšněn; vysmáli se mu a ztratili k Němu důvěru: „Jak by mohl člověk, který promluvil k mrtvému v hrobě a vzkřísil ho, jak by mohl člověk, který uměl dopodrobna předvídat, co se stane a nikdy neselhal, a tady stojí před soudem, šhubou ho za bradu až Mu po tvářích stéká krev a opilí hrubí vojáci po Něm plivají, a *plivance* stékají po Jeho obličej; a přes hlavu má přehozený hadr a oni Ho bijí holí po hlavě a říkají: ‚Prorokuj, kdo tě udeřil, a pak Ti uvěříme.‘“ Dobrá, učedníci jednoduše odešli a řekli: „Ó.“

1. Mojžíšova 8:6, 17, 24; 1. Mojžíšova 12:29; 1. Mojžíšova 14:12; Židům 3:17-19

⁸⁴ Vidíte, za tak krátkou dobu zapomněli na to, co Bůh učinil! A jak Mojžíš řekl u Rudého moře, když se postavil, řekl: „Bůh udělal deset znamenitých zázraků a vy se stále provinujete tím, že nepoznáváte, že On je nadále Bohem?“ On tam šel a ranil tuto zemi, uvrhl na tuto zemi kletbu. Přivedl žáby a blechy a mouchy a všechno možné a pohromu, která zabila všechny prvorozené; a anděl smrti procházel zemí, a přesto jej tito lidé u Rudého moře nechtěli následovat. Jak rychle, jen co vaše popularita... Když viděli tato veliká zářivá kopí sta tisíců mužů takto přicházejících; možná přicházelo milión mužů a uslyšeli hluk válečných vozů a zvířený prach, oni to prostě vzdali a couvali: „Mojžíši, měli jsme raději zemřít tam.“ Vidíte? Bůh řekl, že je nechal zemřít na poušti kvůli jejich nevěře. „Mojžíši, tvoje služba je odepsána, to je všechno. Je s tebou konec.“ Vidíte? Oni tomu nerozuměli. Oni to nepochopili.

Matouš 26:67; Matouš 27:30; Marek 14:65; Marek 15:19; Lukáš 7:12, 14, 15; Lukáš 22:63, 64; Jan 11:25, 26, 43, 44

⁸⁵ A totéž se dělo, když Ježíš, ten mladý rabín nebo učitel nebo galilejský prorok, když konal všechny tyto zázraky a věci, jak mohl zůstat stát a nechat si všechno toto líbit? Jak mohl dovolit nějakému člověku se nechat svázat řetězy, když dokázal zlomit pečeť hrobu a vzbudit mrtvého člověka z věčnosti? Jak to mohl udělat, když promluvil k mrtvému synu vdovy a vzkřísil ho znovu k životu? A Lazar, který byl mrtev a už se začínal rozkládat v hrobě, jak ho mohl vyvést? Jak se mohl postavit a říci: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne

i kdyby zemřel, živ bude. A každý kdo žije a věří ve mne, neumře na věky.“ A tady stojí a dá se svázat řetězy a plivají Mu do tváře a On ani neotevře ústa? Učedníci: „On přišel o svou službu.“ Ano, takovouto cestou se to ubírá. Bože, tento ubohý svět!

⁸⁶ Dokonce Jeho církev, těch dvanáct, ve kterých našel zalíbení; všechno jim pověděl a miloval je. Oni se k němu otočili zády. Pouze jeden s Ním zůstal, a ten muž byl Jan. A právě v této hodině, kdy už jakoby všechno pominulo, všechny naděje byly ty tam, On tam stál svázaný, posmívali se Mu a plivali po Něm a postavili ho zády k... Aniž by si uvědomili, že naplňují Písmo.

2. Mojžíšova 9:16; Marek 8:18; Lukáš 8:10; Římanům 9:17

⁸⁷ Dobře, copak nevíte, že tyto věci, které dnes probíhají, že naplňují Písma přesně do písmene? Proč lidé takhle mluví? Proč denominace tak vyvádějí? Proč to dělají? V Písmu je napsáno, že to budou dělat. Slepě vcházejí rovnou do toho a sami to dělají, aniž by si uvědomovali, co dělají. Myslíte si, že Jidáš věděl, že hrál roli Jidáše? Myslíte si, že faraón věděl, že hrál tuto roli a že ho Bůh tam postavil zrovna kvůli tomu? Myslíte si, že by Ezau udělal takové věci, kterých se dopustil? Určitě ne. On řekl: „Mají oči a nevidí, mají uši a neslyší.“ Ale sledujte Písmo, jak se otevírá. Vidíte? Jsme na konci času, a tak to musí být.

⁸⁸ Tedy, Jeho církev Ho opustila. Všichni lidé i příroda Ho opustila. Můžeme mluvit o někom, kdo byl opuštěný. Pavel ve srovnání s Ním nebyl vůbec opuštěn. Dokonce samotné stvoření, které stvořil, Jej opustilo. Měsíc a hvězdy a vše ostatní ztratilo svůj jas. Člověk, příroda, všechno Ho opustilo. Nikdo tam nezůstal, umíral osamocen. Ale ztratil tím svou službu? On ji naplňoval, ale neztrácel ji. To bylo součástí toho. To se právě děje. To musí být tím provázáno.

Jan 1:10

⁸⁹ Tedy, všichni Ho opustili. Ale bylo to právě v tom čase, kdy Bůh vstoupil na scénu, protože každý člověk, který zná Slovo, zůstane stát při tom Slově a bude si vědom toho, že to Slovo je Bůh. Vidíte? A to Slovo se musí odhalit. Neklamné Slovo se musí odhalit. Musí, protože tím Slovem je Bůh. A pokud bylo účinné u jiných skrze všechny tyto věky, bude účinné právě teď, protože to je Bůh. Nikdy na to nezapomeňte, protože Ježíš věděl, že je naplněním Slova a že byl nejen prorokem, ale že byl samotným Bohem. Byl tím Slovem. A právě proto byl opuštěn nejen lidmi, ale také příroda Ho opustila. Celé stvoření Ho opustilo. Všechno pohaslo, hvězdy i měsíc, když On umíral. Všechno Ho opustilo. Rozumíte? Protože On byl Stvořitelem všeho. „Na světě

byl a svět skrze Něj povstal, ale svět Ho nepoznal.“ Vidíte? Byl Stvořitelem všech věcí, všeho! Jediný *rozdíl* je v tom, že my netvoříme, ale snažíme se obracet; a právě ty, které se snažíme obrátit, *opouštějí Slovo* a odcházejí — vidíte — když se přiblíží čas, aby se to Slovo opravdu předvedlo. Musí to tak být. Tedy, zapamatujte si: právě v té chvíli Bůh vkročil na scénu.

⁹⁰ A v životě našeho Pána Ježíše, ty mocné skutky, které konal v prvním jeden a půl roce svého života, ó, jak mocným mužem On byl! Nic na zemi se Mu nevyrovnalo — předtím ani potom. Ale co se stalo? Dostalo se Mu více výsměchu než všem těm ostatním vzatým dohromady. Vysmíván přírodou, vysmíván stvořením, zesměšněn všemi, protože to všechno se ocitlo v převráceném stavu. A právě proto se lidská srdce posmívají pravému služebníku Božimu, protože jsou zvrhlá. Příroda je převrácená, a to je ten důvod.

4. Mojžíšova 13:23; Izaiáš 35:1, 6, 7

⁹¹ Jestli je příroda tak krásná, jak se jeví, i když je převrácená, jaká bude potom, až se navrátí zpět do Boží vůle? Jestli země je schopna zplodit takové hrozno, že je zapotřebí dvou mužů, aby ho unesli na ramenou, to byla jenom ta porušená země, a jak to bude vypadat, když se obrátí zpět k Bohu? Kristus přichází a poušť rozkveté jako růže. To bude obrácení. Na suchých místech vytryskne voda a země vzkvete a ozdobí se květem. Ó, jaký to bude čas; když lidská srdce se obrátí a ti lidé, kteří se teď rozhodují, se stanou zbožnými a budou žít na této zemi. Amen.

⁹² „V této temné hodině, mezi třesoucími se skalami a tmavnoucí oblohou,“ jak řekl básník, „můj Spasitel sklonil svou hlavu a zemřel; otevřením opony zjevil cestu do radosti nebe a nekonečných dnů.“ Musel to udělat, aby nám mohl proklestit cestu. To je pravda. Ale co udělal Bůh? Zůstal věrný Slovu a vzal kříž. Ale byl to konec Jeho služby? Byla tím Jeho služba odepsána? Bůh ji korunoval tou největší korunou, která kdy mohla být vložena. On ji korunoval velikonočního rána při vzkříšení. Korunoval službu našeho Pána Ježíše tím, že Ho vzkřísil z mrtvých a žije na věky věků. Nebyl s Ním konec — i když Ho všichni lidé opustili — byl korunován! Ó, ano. Ano, prosím. Byl korunován, protože byl, byl opuštěn, a On to musel provést, když vstal z mrtvých.

1. Mojžíšova 5:24; 1. Královská 17:6; 2. Královská 2:11; Židům 11:5

⁹³ Stejně jako v případě Eliáše. Už jsme o něm před chvílí mluvili. Eliáš, ten ubohý, zhroucený prorok, ležel tam na poušti a musel být krmen ptáky, kteří mu přinášeli jídlo. A jeho malé vyzáblé upracované

snědé tělo ovinuté kůží; u boku mu visel malý džbánek s olejem, visící licousy, možná plešatá hlava opálená sluncem, jako mrzák s holí v ruce, ale tam dole v tom malém srdci bil Duch Boží. Když Bůh spatřil svého zbídačeného starého znaveného služebníka, který se pomalu blížil ke svému konci, jak ho všichni opustili a všechno ostatní, On ho nenechal padnout. Poslal pro něj triumfální vůz, který vynesl Jeho znaveného služebníka nahoru. „Nemusíš jít pěšky tak jako Enoch, vezmu tě domů vozem.“ To je pravda. Korunoval jeho službu jízdou domů vozem. Víte, to není až tak špatné. Ano, on ani nemusel jít pěšky. Jednoduše mu poslal vůz, který ho vzal nahoru. Protože byl unaven. To se mi líbí. Ten ubohý malý znavený služebník. Pozvedl ho a vzal jej domů.

Daniel 6:10, 25, 27

⁹⁴ A v době, kdy Daniel stál tak věrný Bohu, že vstoupil... Oni říkali: „Ten muž, víte, on byl kdysi významným člověkem tady v tomto království. On dokázal předvídat různého druhu věci. A přivedl věštce a vyučoval je, a také Médo-Peršany. Dělal velké věci.“ Ale za vlády Daria to byl Daniel, který zůstal věrný Bohu. Byl to Daniel, který zůstal se Slovem Božím a nesmíchal to s ničím jiným. A on řekl: „No, s jeho službou je konec, protože jsem o tom četl v místních novinách, on bude během několika dnů hozen do lví jámy.“ Jde do federálního vězení nebo do nějakého *nápravného* zařízení. Rozumíte? „A pak ho hodíme do jámy se lvy.“ Ale co udělal Bůh? Bůh zpečetil jeho službu tím, že změnil královo srdce, tím, že Darius rozeslal do každého jazyka a lidem po celém světě, že každý člověk se musí bát Danielova Boha, protože On je Bohem, který je schopen zachránit. Amen.

A tak vidíte, že vlastně, když lidé opustí člověka, služebníky Boží, kteří zůstali stát věrně se Slovem, Bůh zpečetí jejich službu, je to čas korunovace.

1. Mojžíšova 20:5; 5. Mojžíšova 5:9; Daniel 3:12, 19, 21, 27, 29

⁹⁵ Ano, byli to hebrejští mládenci za vlády Nabuchodonozora, kteří se nesklonili před obrazem. Zůstali stát věrní Bohu, protože Slovo Boží říkalo: „Nebudete se klanět žádnému obrazu, ani ho uctívat.“ Oni zůstali věrní Slovu. A objevilo se to i v místních novinách, ve zprávách nebo jakékoliv už byly v té době sdělovací prostředky. Tedy, v místních novinách to samozřejmě nebylo, já to jen tak říkám, abyste si to dokázali představit. Ale tehdy je měli upálit v ohnivě peci, kterou rozpálili sedmkrát víc. Už celé dny předtím házeli do pece všechny možné hořlavé látky, takže byla sedmkrát víc rozpálena. Rozpálili ji sedmkrát víc. Nu, to by je mělo spálit už ze vzdálenosti sto metrů. Ale

když se přiblížili k té ohnivé peci a když se z ní pak dostali ven, nebyli ani vůbec cítit ohněm. A Nabuchodonozor řekl: „Každý člověk, který by nectil tohoto Boha, ať jsou jeho děti i on sám zabiti, a ať z jeho domu udělají hnojiště.“ To je pravda, vidíte. Měli celosvětové probuzení, protože zůstali věrní Slovu. A to je vlastně ten výsledek. Ano, prosím. Stůjte věrně se Slovem, ano, a to se vždy nádherným způsobem vyplatí.

1. Mojžíšova 31:3; 1. Mojžíšova 32:28; 1. Mojžíšova 33:1

⁹⁶ Jákob, o kterém jsme se před chvílí zmínili. Mám tady poznamenáno jeho jméno. Byl tady jako takový malý zbabělec, ale on vytrval; ale bál se Ezaua. Ó, aj! Věděl, že se vzdálil od Boha, celé ty roky byl Bohu vzdálen. Ale vždy usiloval o to, aby zůstal věrný Slovu. A Bůh ho tam povolal a řekl mu, aby se vrátil domů. A zde se nacházel při výkonu své povinnosti, a tam přicházel Ezau s armádou. A v tom čase byl proměněn a jeho jméno Jákob, „podvodník“, bylo změněno na Jákob¹, „kníže Boží“. A když vyšel druhý den ráno, jeho služba byla korunována. Vyšel a setkal se s Ezauem a nepotřeboval od něho žádnou pomoc. Amen. Věrný Slovu. Tímto způsobem Bůh jedná, nebo ne? On jedná svým vlastním způsobem. V pořádku.

⁹⁷ Mnozí z mých bratří dnes získali velkou popularitu mezi svými denominačními bratry. Stačí vyslovit jediné jméno, hoši, a všude to jen hoří; je to tak, stačí říci jméno jedné osoby. Ale koneckonců, když ke mně Pán jednoho dne promluvil tam u řeky, to zahájilo probuzení po celém světě a vzešel z toho každý z těch velkých evangelistů.

⁹⁸ Oni se vrátili zpět ke svým bratrům, rozumíte, k těm denominacím, ze kterých vyšli. Přišli sem a pořádali tato shromáždění, ale smíchali to s denominacemi a znovu se do nich vrátili. Získali si značnou přízeň, věhlas v rozhlase, v novinách a všude. Všichni o nich pěkně mluví.

⁹⁹ Ale všichni lidé mne opustili, protože jsem zvolil pravdivé Slovo a postavil jsem se po straně toho Slova. A stál jsem zde přesně tak, jak On mi to řekl: „Kaž Slovo,“ ne denominační filozofii. „Kaž Slovo,“ to bylo moje pověření, „drž se Slova.“ A vy, bratři, kteří posloucháte tuto pásku, byl jsem velkým člověkem, když jsem mezi vás přišel a když jsem jenom uzdravoval nemocné a sděloval vidění, která mi byla ukázána. Ale když jsem vám začal říkat pravdu ohledně Slova, tak proč jste se ke mně obrátili zády? Uvědomujete si, že tím se naplňuje

¹ Vlastně: Izrael

Písmo? Ano, tímto způsobem. No, sotva už můžu najít místo, kam bych mohl jít.

¹⁰⁰ Neustále dostávám dopisy. Jeden z nich přišel nedávno, bylo tam řečeno: „Bratře Branhame, velice jsem ti důvěřoval, ale slyšel jsem, jak říkáš, že určitá denominace, ke které patřím, se stala odpadlíkem.“ Řekl: „Už k tobě nemám od této chvíle žádnou důvěru.“ A řekl: „V jednom v tvých shromážděních sedělo dvacet bratrů z mé denominace,“ řekl, „všichni jsme vstali a když jsi to řekl, odešli jsme.“

Jan 1:29, 36

¹⁰¹ Nu, všichni lidé mne opustili, ale je tady ještě jedna věc, On při mně stál! (Jedna věc.) Nebyl jsem neposlušný tomu nebeskému vidění, které se stalo tam u řeky. Zůstal jsem Mu věrný. A On zůstal věrný mně. A já Mu důvěřuji, že jednou, i když nevím kdy, On bude korunovat mou službu. A já zůstanu tak věrný, jak jen to bude možné. Nevím, co to bude obnášet, nevím, kdy se to stane, ale když On bude připraven, já také. (Nevýrazná slova.) Doufám, že bude korunovat mou službu tím, že mi dovolí vzít šaty Slova a obléknout Jeho nevěstu do šatů Slova, pro svou spravedlnost. Věřím, že mě bude korunovat a dovolí mi se tam onoho dne postavit a říci: „Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy tohoto světa.“

¹⁰² A je tady ještě hodně kopců, na které musím s vypětím vystoupit, takže to někdy není lehké, ale ten, který ukazuje na tu stezku, On ví, co je nejlepší. On ví, co je nejlepší. „Nástrahy na cestě neznamenaají nic, když přijdeme na konec této cesty.“ Hledejme tedy tyto krvavé šlépěje. Přátelé, zapamatujte si jen: Stopy toho Cizince v písku na březích Galileje už byly smyty, a ten hlas, který utišil rozbouřené vlny, už nikdy nebude v Judsku slyšet. Ale stezku toho osamělého Galilejce budu s radostí dnes následovat, a nástrahy na cestě se budou zdát ničím, když přijdu na konec té cesty.

¹⁰³ V první části toho místa Písma, které jsem přečetl a které mi On dal, když jsem byl pouhým chlapcem; prostě ještě chlapcem, když jsem se tam postavil, měl jsem rovná záda, vypnutou hrud, černé vlnité vlasy. A teď tu stojím shrbený, plešatý, šedivý starý muž ve věku třiapadesáti let. Ale On je každým dnem pro mě sladší. A já jsem vám neopomněl oznámit celé Evangelium Ježíše Krista. A mé srdce touží po tom, abych se mohl setkat s Církví, za kterou On umíral, oblečenou do spravedlnosti Jeho vlastní krve, oblečenou do Jeho Slova a spravedlností Jeho Slova, protože to Slovo nikdy nezklame. A proto vím, že budu-li stát po straně toho Slova a zůstanu tomu Slovu věrný;

a jestli to Slovo přebývá ve mně a já v něm, onoho dne budu šťasten, že jsem mu zůstal věrný.

¹⁰⁴ Nevím, co přinese budoucnost, ale vidíme, kde se nacházíme, vidíte. A hleďte, proč všichni říkají, dokonce i někteří moji kamarádi, oni říkají: „S bratrem Branhamem je přece konec.“ Vidíte? Ano. „Úplně odepsaný,“ rozumíte. „Ó, už není nic slyšet o tom, že by byl schopen něco udělat,“ vidíte. Dobře, oni tomu prostě nerozumí a tím to končí. Oni tomu nerozumí. Vidíte?

¹⁰⁵ Myslím si, že ta největší věc, kterou si Pavel přál, když řekl: „Můj čas došel do konce,“ největší touhou Pavlova srdce bylo, aby se stal mučedníkem. To bylo přání všech jejich srdcí v tamtěch dnech. Četli jste někdy „Foxovu knihu mučedníků“, a četli jste také „Nicejský koncil?“ Největší poctou, jaká je mohla potkat, když jednotlivci, (počínaje Polykarpem a dalšími) mohli vejít do lví jámy — a oni jásali radostí. Vstupovali tam s vědomím, že se stanou mučedníky. Když byli upalováni na hranicích, vykřikovali radostí poctou, že se stali mučedníky.

1. Korintským 15:55, 57; 2. Timoteovi 4:7, 8

¹⁰⁶ Když se Pavel blížil k tomu špalku, kde měla být státa jeho hlava, vedli ho z vězení, z toho starého smrdutého místa, z toho výklenku ve zdi, ve které ho drželi; slezl jsem tam, abych si to prohlédl. Taková malá prohlubeň, do níž zavřeli jeho tělo. A teď z něho chtějí udělat svatého nebo něco takového. Ti stejní lidé! A on tam přišel a řekl: „Kde je, ó smrti, tvůj osten? Kde je, ó peklo, tvé vítězství? Ale díky Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista! Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru jsem zachoval. Nakonec je pro mě připravena koruna spravedlnosti, a nejen mně, ale i všem, kdo si zamilovali Jeho příchod.“

¹⁰⁷ Dostali jsme se tedy od 6. do 18. verše. Nevím tedy, co to pro mě bude znamenat. Ale jen vám cituji, co to znamenalo pro ty ostatní. A já budu pokračovat ve své věrnosti ke Slovu, dokud to On nedokončí. V takovémto stavu je tato služba dnes. Já nejsem odepsán; doufám, že jsem přijat do Království. To je skutečně pravda. Skloňme na chvíli hlavy k modlitbě.

¹⁰⁸ Máme zde malé lano, které dnes večer sahá až ke trůnu a říká se mu záchranné lano. A zatímco se budeme modlit, doufám, že ono přitáhne každou neobrácenou osobu, která je tady. Nechceš se natáhnout a chytit se ho, hříšný příteli? Možná řekneš: „Bratře Branhame, ty jsi řekl, že stárneš a myslím si, že kvůli tomu jsi...“ Ne,

bratře, sestro, když jsem byl ještě malý chlapec, už jsem tomu věřil. A věnoval jsem tomu celý život, a lituji pouze jedné věci: mám jenom jeden život, který mohu obětovat. Kdybych měl deset tisíc životů, ochotně bych je za toto všechno daroval. Ano.

¹⁰⁹ Nechcete se chytit toho lana, když tady dnes večer prochází a kříží také vaši cestu? Řekneš: „Bratře Branhame, nejsem hoden se ho chytit.“ Víím, že nejsi, dítě. Ale jdi a udělej něco, abys toho byl hoden. A řekni mi, cos udělal; já bych to také rád udělal. Ale není tu ani jedna věc, kterou bys mohl udělat a která by tě učinila hodným. Ty ses narodil jako nehodný. Můžeš udělat pouze jednu jedinou věc, a to uchopit se této cesty, která byla učiněna i pro tebe. Ty se topíš. Neutop se v tom. Bůh ti hodil záchranné lano, jen sáhni a chyt se ho dnes večer.

¹¹⁰ Náš nebeský Otče, vzpomínám si, jak právě tady, za touto kazatelnou, na tomtéž místě, o kterém jsem dnes ráno mluvil, když jsem zasvětil tuto modlitebnu právě tady na tomto pozemku. A tady leží úhelný kámen a pod ním je list z této Bible, na kterém je to napsáno. Řekl jsem: „Pane Ježíši, s tvou milostí zůstanu věrný tomuto Slovu.“ A teď vidím, že to zplodilo přesně to, co to udělalo i v jiných dobách.

¹¹¹ A já jsem dnes večer tady v této modlitebně, potom co jsem procestoval svět a vrátil se zpět, a ten malý úhelný kámen tady stále leží a ten list pod ním. Prozkoumej mne, Pane, udělal jsem mnoho chyb, dopustil jsem se špatných věcí, Pane, mnohokrát jsem Tě zklamal, tak jak jsem o tom právě před chvílí vydal svědectví, o těch poklescích. Bože, tak rychle, jak jen mohu, prosím o odpuštění. Já Tě ve svém srdci miluji. A Ty jsi mi nedávno ukázal to místo, kam jdeme. A já nevím, kdy budeš se mnou hotov, Pane. Ale jsem tady dnes večer z Tvé milosti a nevím, kdy se mnou budeš hotov, ale víím, že k tomu musí dojít. A když nastane ten čas, nechci být zbabělec, chci se postavit, jako se postavili ti ostatní.

Římanům 1:16

¹¹² Ale, Bože, kdybych měl své svědectví zpečetit mým vlastním životem, nebo cokoliv se má stát, Pane, Ty ho korunuj. Nekorunuj mě, korunuj tuto službu, kterou jsem kázal, Pane; je to Tvé Slovo. A já víím, že Slovo je víc než schopné mě znovu vzbudit při vzkříšení. A nestydím se za to Slovo, které jsem kázal, protože ono je mocí Boží ke spasení, všem, kteří věří.

Matouš 16:18; Jan 1:29, 36

113 Děkuji za tento malý sbor, který dnes stále ještě stojí. Když jsem se postavil po straně toho Slova, proroci prorokovali a říkali: „Během půl roku z toho budou garáže.“ Uplynulo třicet let a v něm to dnes hoří ještě více, než tomu bylo po celá ta léta. „Na této skále postavím svou církev.“ Děkujeme Ti za našeho pastora. Děkujeme Ti za naše Diakony, důvěrníky. My všichni hrajeme pouze malou roli, Pane, ale chceme ji hrát věrně, chceme ji hrát správně.

Jsou tu možná takoví, kteří by se chtěli k nám dnes večer připojit, Pane. Ale způsob připojení, to je chopit se toho tenkého záchranného lana a začít šplhat, ovinout si ho kolem zápěstí a připoutat ho ke svému srdci a říct: „Teď, Pane, táhni, pozvedni mne,“ a oni z toho vzejdou zářiví jako zlato. Vyslyš, Pane, očekáváme na tento čas.

Věříme, že jsme blízko konce. Vidíme, že v souladu s tím, jak jsme tady vyučovali, ten Laodicejský církevní věk probíhá právě teď, a sledujeme, že se už nemůže stát nic kromě příchodu Páně. A, Pane, nebyla by to velká koruna pro to Slovo, vidět přícházet Korunu Jeho samého? Rád bych tam stál a pověděl: „Hle, to je Beránek,“ právě tak jak to udělal Jan: „Hle, Beránek Boží, na něhož jsme očekávali, to je On.“ A pak Pán přijde rychle do svého chrámu a vezme svůj lid ve vytržení.

114 Připrav nás, Pane, obmyj naše srdce ve své krvi. Učiň nás čistými a bezúhonnými, aby v nás Tvé Slovo mohlo přebývat. A dej, abychom pamatovali, že musíme jednat na základě Slova, abychom se ho mohli chopit a být užiteční. Dej každému hříšníkovi pokání. Požehnej jednomu každému, který je zde — svatým a některým z těch starých bojovníků, Pane, kteří bojovali na bitevní linii po celá léta a kterým se vysmívali, pomlouvali je, zesměšňovali je, oni jdou stále dál, protože mají život. Vědí, komu uvěřili a jsou přesvědčeni, že On je schopen dodržet to, co Mu svěřili. Děkujeme Ti za to. Prosíme, abys uzdravil mezi námi nemocné. Sejmi všechny hříchy a nemoci. A, Otče Bože, přijmi slávu sám pro Sebe.

115 Mám tolik vzácných přátel, Pane, miluji je a vím, že i jiní lidé je měli skrze věky. Vzácní přátelé, milující přátelé, mladí a staří, a my je milujeme z celého našeho srdce. Tedy, učiň nás věrnými, Pane, věrnými tomuto Slovu, abychom se jednoho dne mohli s nimi setkat v té lepší zemi, kde už nebude smutek ani žal. Vyhlížíme brzký příchod Páně. Věříme, že On přijde.

Požehnej i ty nevěřící, kteří jsou dnes večer tady, Pane, a dej, aby se

stali věřícími a přijali Tě dnes večer jako svého Spasitele.

116 A zatímco máme skloněné hlavy, kdyby tady byl někdo, se skloněnou hlavou, a rád by řekl: „Bratře Branhame, v hloubi svého srdce, chci dojít, až na konec cesty a bojovat ten dobrý boj. Chci být křesťanem. A proto chci zvednout ruku.“ Bůh ti žehnej. Bůh ti žehnej. To je správné. Bůh ti žehnej, i tobě. „Chci dojít na konec své cesty a zanechat za sebou ten dobrý boj. Přijímám Krista právě teď. Chci, aby byl mým pomocníkem.“ V pořádku. Pán ti žehnej. Bůh vám žehnej, paní. To je správné. On vás zná. Naučil jsem se o Něm už za celá ta léta dost. Asi dvaatřicet let teď za kazatelnu. Naučil jsem se už o Něm dost, abych věděl, že On zná každý pohyb, který děláš. On vidí vrabce, vlasy jsou sečteny na vaši hlavě. Rozumíte? On to všechno ví, jen zvedněte ruce, ale myslíte to doopravdy, nic víc nepotřebujete udělat. A je tady připravena i voda.

Skutky 2:38

117 Uvědomujete si, co děláte? Číníte pokání, věříte Evangelii a pak se dáte pokřtít. A na co? Ve jménu Ježíše Krista na odpuštění vašich hříchů. Je to vaše svědectví, že vaše hříchy jsou ty tam, když jste pokřtěni. Vy jste je vyznali a věříte. Nechcete se teď chytit toho záchranného lana, když je nataženo kolem vašeho srdce a říká: „Pojď, poutníku, touto cestou. Putuj se mnou. Vezmi svůj kříž. Uč se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce a moje jho je lehké.“ Jen sáhni a chyt se toho.

118 Kolik křesťanů, kteří jsou zde na cestě, jste šťastni, že jste vyšli už dávno? Vy jste začali a jste už daleko na této cestě a stále směřujete ke konci. Prosím, aby Bůh korunoval vaši službu, čímkoliv ona je. Můžeš být hospodyňkou v domácnosti. Prosím, aby Bůh korunoval tvoji službu. Můžeš být kazatelem. Můžeš být Diakonom. Můžeš být obyčejným členem. Můžeš být farmářem. Nevím čím, ale cokoliv to je, ať Bůh korunuje tvůj život ve slávě svého Slova při svém druhém příchodu, aby tě vytrhl a vzal tě do jiné země, kde se budeš cítit jako ta malá ryбка, o které jsem právě mluvil, která se dostala ven z této tmy. Vidíte, tam nemůžete odejít, aniž byste měli tento druh těla. Stejně tak se tam nemůžete dostat jako tito astronauti. Rozumíte? Musíte se nejdříve ocitnout v tlakové nádobě. Nejste na to dost natlakovaní, ale když vás Bůh promění, pak jste natlakovaní a půjdete pak do vytržení. Když budou tyto staré pozemské smysly zmařeny, a pokud jste šli touto slavnou cestou kříže, půjdete domů s Ježíšem.

119 Nuže, Otče Bože, děkujeme Ti za tyto ruce, které jsou zvednuty,

aby se mohli stát křesťany. Věřím, že to myslí ve svých srdcích vážně. Prosím za ně, aby už nikdy neselhali. A pokud by se jim to stalo, ať okamžitě přijdou ke svému Obhájci, který je u Otce. Sám jsem se naučil, jak velkou věcí to je, Otče. A když udělám nějakou chybu, pak okamžitě zjišťuji, že mám Obhájce u Otce skrze Ježíše Krista a znovu jsem uveden do milosti. Milující ruka Páně, která všechno utírá; leží tam krvavá oběť, o které jsem vyznal, že je mým Spasitelem. Všichni nemocní a kteří mají nějakou potřebu, prosím abys uspokojil jejich potřeby a uzdravil, Pane, jejich nemoci. Všichni ti, kteří tady teď sedí pod tímto slavným pomazáním Ducha svatého, kterého cítíme tak sladce, jak se slévá na naše duše.

120 Otče Bože, Ty víš, o čem jsem přemýšlel, když jsem jel onoho dne z Kanady. Přemýšlel jsem: „Ó, jak bych si přál vejít znovu do staromódního probuzení, kde svatí Boží zpívají a moc Boží padá.“ Ó, jak po tom mé srdce touží, Pane! Ať propukne takové probuzení v této modlitebně, aby se Boží moc slévala v proudech milosti a vcházela do každého srdce.

121 Děkuji Ti za toto malé místečko, Pane. Nebylo v našich silách je takovým způsobem udržet, kdyby nebylo Tvé milosti, která v nich uchovala duchovnost. A teď věřím, Pane, že to nejduchovnější místečko v tomto národě, o kterém vím, je právě tady na ulici Osmé a Penn. Ó, jak Ti, Pane, za to děkuji! Když přicházím do nějaké církve a vidím ty staré a lhostejné lidi; a ženy, které jsou tak smělé, že se ani nezačervenají a neuslyším žádné „amen“ ani neuvidím žádnou slzu stékající po tváři, nebo něco takového, a nevidím tam spasení, nic než to, že se připojili k církvi a naučili se věrovyznání. Ó, Bože, a pak když mohu přijít do takového malého sladkého teplého místa, kde jsou postaveny ohně na každém oltáři jejich srdcí, ó, jaká je to útěcha, Otče! Jaká útěcha! Děkuji Ti, Otče, kéž by to tak zůstalo až do příchodu Pána Ježíše. Požehnej nás teď.

122 A zítra je sobota. A pomoz mi dnes ráno, pokud to bude můj úděl, abych kázal na téma „odpočítávání“. Bože, dej mi schopnost, abych to přinesl takovým způsobem, že to lidé uvidí, Pane. A teď ať vidí stav mé služby, v jakém bodě se nachází a na co máme očekávat a proč se všechno děje tak, jak se to děje. A ať si přečtou od 5. verše a uvědomí si kde se nacházíme.

123 A teď, Otče, prosím, abys nás požehnal a dal dobrý odpočinek našim tělům a přivedl nás zítra zpět. Požehnej tyto lidi, kteří stojí kolem stěn a přešlapují z jedné nohy na druhou. Ženy, muži, stojí

venku na dešti a pod okny a sedí v autech a všude kolem. Prosím, abys je všechny požehnal, Pane. Ať se vrátí domů s Boží milostí ve svém srdci. Prosím o to v Ježíšově jménu. Amen.

¹²⁴ Rozumíte tomu teď? Čtete první nebo druhou Timoteovi 2:4, 2. Timoteovi 4, počínaje 5. veršem a dál, pokud budete moci, předtím než si lehnete dnes večer do postele, a uvidíte, kde se nacházíme. Proč ho tito lidé opustili? A proč nepřišel... A teď si to porovnejte s tím, kde se teď nacházíme my. Proč ho tito lidé opustili a proč on nepřišel, a porovnejte si tuto službu s tím, čím my dnes procházíme. Porovnejte si učení svatého Pavla. A vzpomeňte si, jak v té malé nebeské věci, kterou jsem viděl, řekl jsem: „Dobře, bude se tam muset postavit Pavel se svým lidem?“

Oni řekli: „Ano.“

Řekl jsem: „Kázal jsem to stejné Slovo jako on, držel jsem se toho stejného Evangelia.“

A milióny zvedly ruce a řekly: „My si na tom zakládáme.“

Pán vám žehnej. Milujete Jež?

„Až se sejdeme, až se sejdeme u nohou Ježíše!“

